

BESCHIKKING VAN HET GERECHT (Tweede kamer)
24 maart 1998

Zaak T-181/97

H. Meyer e.a.
tegen
Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen

„Ambtenaren – Beroep tot nietigverklaring – Salarisafrekening –
Ontvankelijkheid – Termijnen – Nieuw en wezenlijk feit – Verval van recht”

Volledige Franse tekst II - 481

Betreft: Beroep tot nietigverklaring van de uitdrukkelijk genomen besluiten tot afwijzing van verzoeksters verzoeken om uitbetaling van bedragen die krachtens artikel 67, lid 2, van het Statuut van de ambtenaren van de Europese Gemeenschappen van hun kostwinnerstoelage waren afgetrokken uit hoofde van de gezinspremie die hun echtgenoot ontvangt op grond van de Luxemburgse collectieve overeenkomst voor personeelsleden van banken, en voor zoveel nodig, van de besluiten van 17 maart 1997 houdende uitdrukkelijke afwijzing van hun klachten.

Beslissing: Verwerping.

Resumé van de beschikking

Artikel 62, derde alinea, van het Statuut van de ambtenaren van de Europese Gemeenschappen (Statuut) bepaalt, dat de bezoldiging van de ambtenaren onder meer gezinstoelagen omvat. Artikel 67, lid 1, van het Statuut bepaalt, dat de gezinstoelagen onder meer de kostwinnerstoelage omvat. Volgens lid 2 van dit artikel is „de ambtenaar die (...) gezinstoelagen geniet, verplicht opgave te doen van soortgelijke toelagen uit andere bron”. Gepreciseerd wordt, dat laatstgenoemde toelagen in mindering komen op die welke uit hoofde van het Statuut worden uitbetaald.

Krachtens bovengenoemde anticumulatiebepaling van artikel 67, lid 2, van het Statuut vermindert verweerder tot juni 1996 de kostwinnerstoelage die verzoeksters krachtens het Statuut genieten, met de gezinspremie die hun in de Luxemburgse banksector werkzame echtgenoot op grond van de collectieve overeenkomst voor die sector ontvangt.

In zijn arrest van 11 juni 1996, Pavan/Parlement [T-147/95, JurAmbt. blz. II-861 (arrest Pavan)], oordeelt het Gerecht, dat de gezinspremie die de personeelsleden van de Luxemburgse brouwerijen op grond van hun collectieve arbeidsovereenkomst ontvangen, geen „soortgelijke toelage” als de kostwinnerstoelage is in de zin van artikel 67, lid 2, van het Statuut. In overleg met de andere te Luxemburg gevestigde gemeenschapsinstellingen deelt verweerder verzoeksters bij brieven van 19 juli 1996 mee, dat hij, overeenkomstig het arrest Pavan en gelet op de voorwaarden voor toekenning van de gezinspremie waarin de Luxemburgse collectieve overeenkomst voor personeelsleden van banken voorziet, vaststelt „dat deze premie niet meer als een soortgelijke toelage als de kostwinnerstoelage kan worden aangemerkt”, en derhalve besluit, deze vanaf 1 juli 1996 niet meer in mindering te brengen op het bedrag van hun kostwinnerstoelage.

Tussen 5 augustus en 22 november 1996 vragen verzoeksters in identieke bewoordingen krachtens artikel 90, lid 1, van het Statuut om uitbetaling van alle bedragen die uit hoofde van de aan hun echtgenoot toegekende gezinspremie op hun kostwinnerstoelage in mindering zijn gebracht, vermeerderd met moratoire interessen. Deze verzoeken worden, net als de daaraanvolgende klachten in de zin van artikel 90, lid 2, van het Statuut, door verweerder uitdrukkelijk afgewezen, met name op grond dat verzoeksters niet binnen de statutaire termijnen waren opgekomen tegen de voor hen bezwarende handelingen, te weten de salarisafrekeningen waaruit de omstreden verminderingen bleken, en dat de indiening krachtens artikel 90, lid 1, van het Statuut van een verzoek om uitbetaling met terugwerkende kracht niet volstond om een nieuwe klachttermijn te doen ingaan.

De ontvankelijkheid

In het door de artikelen 90 en 91 van het Statuut ingestelde stelsel van beroepswegen is een beroep tot schadevergoeding, dat ten opzichte van het beroep tot nietigverklaring een zelfstandige beroepsweg vormt, slechts ontvankelijk indien het door een precontentieuze procedure overeenkomstig de statutaire bepalingen is voorafgegaan. Deze procedure verschilt naargelang de schade waarvan vergoeding is gevraagd, voortvloeit uit een bezwarend besluit in de zin van artikel 90, lid 2, van het Statuut, dan wel uit een gedraging van de administratie zonder besluitkarakter. In het eerste geval staat het aan de betrokkene, binnen de gestelde termijn bij het tot aanstelling bevoegd gezag een klacht in te dienen tegen het betrokken besluit. In het tweede geval daarentegen moet de administratieve procedure beginnen met het indienen van een verzoek tot schadevergoeding in de zin van artikel 90, lid 1, van het Statuut en in voorkomend geval worden voortgezet met een klacht tegen het besluit houdende afwijzing van het verzoek (punten 21 en 22).

Referentie: Gerecht 25 februari 1992, Marcato/Commissie, T-64/91, Jurispr. blz. II-243, punten 30-35; Gerecht 28 juni 1996, Y/Hof van Justitie, T-500/93, JurAmbt. blz. II-977, punten 64-66; Gerecht 6 november 1997, Liao/Raad, T-15/96, JurAmbt. blz. II-897, punten 57 en 58

De schade waarvan vergoeding wordt gevorderd, vloeit voort uit het feit dat het tot aanstelling bevoegd gezag tot juni 1996 op de maandelijkse salarisafrekeningen van verzoeksters de omstreden gezinspremie in mindering heeft gebracht op het bedrag van de kostwinnerstoelage waarop verzoeksters recht hadden. De salarisafrekeningen vormen bezwarende handelingen waartegen een klacht kan worden ingediend en in voorkomend geval beroep kan worden ingesteld. De mededeling van de maandelijkse salarisafrekening doet de termijn voor het instellen van beroep tegen een administratief besluit ingaan wanneer uit die afrekening duidelijk het bestaan en de strekking van dat besluit blijkt. Dit is het geval met een salarisafrekening waaruit de betrokken ambtenaar kan opmaken, dat overeenkomstig artikel 67, lid 2, van het Statuut een inhouding is verricht op basis van gegevens die hijzelf aan het tot aanstelling bevoegd gezag heeft verstrekt (punten 23-26).

Referentie: Hof 21 februari 1974, Schots-Kortner e.a./Raad, Commissie en Parlement, 15/73-33/73, 52/73, 53/73, 57/73-109/73, 116/73, 177/73, 123/73, 132/73 en 135/73-137/73, Jurispr. blz. 177, punt 18; Hof 4 juli 1985, Allo/Commissie, 176/83, Jurispr. blz. 2155, punt 13; Hof 22 september 1988, Canters/Commissie, 159/86, Jurispr. blz. 4859, punt 6; Hof 27 juni 1989, Giordani/Commissie, 200/87, Jurispr. blz. 1877, punt 13; Gerecht 1 oktober 1992, Schavoir/Raad, T-7/91, Jurispr. blz. II-2307, punt 34; Gerecht 22 juni 1994, Di Marzio en Lebedef/Commissie, T-98/92 en T-99/92, JurAmbt. blz. II-541, punt 24; Gerecht 29 januari 1997, Adriaenssens e.a./Commissie, T-7/94, JurAmbt. blz. II-1, punt 29

In het onderhavige geval zijn verzoeksters vervallen van hun recht om op te komen tegen de salarisafrekeningen waaruit de omstreden verminderingen blijken, daar zij dit niet binnen de statutaire termijnen hebben gedaan (punt 30).

Bovendien mag de ambtenaar van de mogelijkheid om een verzoek in de zin van artikel 90, lid 1, van het Statuut in te dienen, geen gebruik maken om de in de artikelen 90 en 91 vastgestelde klacht- en beroepstermijnen te ontduiken door bij wege van een verzoek indirect de wettigheid van een eerder, niet binnen de gestelde termijn bestreden besluit te betwisten. De termijnen van beroep zijn van openbare orde en kunnen niet naar believen van de rechter of van partijen worden ingeroepen. Alleen nieuwe en wezenlijke feiten kunnen een verzoek of een klacht strekkende tot herziening van een niet binnen de termijnen bestreden besluit rechtvaardigen, met dien verstande dat een arrest van het Hof of van het Gerecht waarbij een handeling

nietig wordt verklaard, slechts een dergelijk feit kan opleveren ten aanzien van de personen die door de nietig verklaarde handeling rechtstreeks werden geraakt (punten 31-36).

Referentie: Hof 17 juni 1965, Müller/Raad EEG, EGKS en EGA, 43/64, Jurispr. blz. 481, 498; conclusie van advocaat-generaal Gand bij arrest Hof van 14 juli 1965, Loebisch e.a./Raad EEG, EGKS en EGA, 50/64, 51/64, 53/64, 54/64 en 57/64, Jurispr. blz. 896, 898; Hof 14 december 1965, Pfloeschner/Commissie, 52/64, Jurispr. blz. 1263, 1272; Schots-Kortner e.a./Raad, Commissie en Parlement, reeds aangehaald, punt 38; Hof 15 mei 1985, Esly/Commissie, 127/84, Jurispr. blz. 1437, punt 10; Hof 13 november 1986, Becker/Commissie, 232/85, Jurispr. blz. 3401, punt 8; Hof 8 maart 1988, Brown/Hof van Justitie, 125/87, Jurispr. blz. 1619, punt 13; Hof 14 juni 1988, Muysers en Tulp/Rekenkamer, 161/87, Jurispr. blz. 3037, punt 11; Gerecht 15 december 1995, Progoulis/Commissie, T-131/95, JurAmbt. blz. II-907, punt 41; Adriaenssens e.a./Commissie, reeds aangehaald, punten 27 en 28; Hof 17 juni 1997, National Power en PowerGen/Commissie, C-151/97 P (I) en C-157/97 P (I), Jurispr. blz. I-3491, punt 73; Gerecht 11 juli 1997, Chauvin/Commissie, T-16/97, JurAmbt. blz. II-681, punten 37 en 43

In het onderhavige geval waren verzoeksters geen partij bij het geschil in de zaak Pavan en stellen zij niet, dat de in die zaak nietig verklaarde handeling hen rechtstreeks heeft geraakt. Het arrest Pavan kan derhalve niet worden aangemerkt als een wezenlijk nieuw feit dat de klachttermijn voor hen opnieuw kon doen ingaan (punt 37).

Dictum:

Het beroep wordt niet-ontvankelijk verklaard.